

ALFRED LORD TENNYSON

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΑΗ

Τὴ μετάφρασή μου ἀφιερώνω στὴ μνήμη τῆς ἀδελφῆς μου
τῆς Μαρίας ποὺ πέθανε δεκάξη χρονῶ στα 1918.

Μὲ τὴν αὐγοῦλα ξύπνα με, μητέρα ἀγαπημένη,
Ἄγριο ποὺ θάναί ἡ μέρα μου ἡ πιὸ εὐτυχισμένη,
Ἡ μέρα ἡ πιὸ χειρούμενη τοῦ χρόνου ποὺ περνάει,
—Γιατί, μητέρα, θὰ γινῶ Βασίλισσα τοῦ Μάη.

Μὲ μάτια μίβρα καὶ γλυκὰ εἶναι κορίτσια κι ἄλλα,
Μὰ καμιανῆς τὸς ὁμορφα δὲν εἶναι καὶ μεγάλα,
Μητέρα σὰν τῆς κόρης σου, τὸ λὲν στὴ χώραν ὅλη,
—Γι' αὐτὸ στοῦ Μάη θὰ γινῶ Βασίλισσα τῇ σκόλῃ.

Τόσο βαθεῖα κοιμοῦμαι, γώ, πού, ξέρε το, μητέρα,
Δὲ θὰ ξυπνήσω μόνη μου σὰν θὰ χαράζῃ ἡ μέρα
Καὶ πρέπει ἄνθια ὀλύδρῳσα νὰ κόψω στὸ περβόλι,
—Γιατὶ στοῦ Μάη θὰ γινῶ Βασίλισσα τῇ σκόλῃ.

Καθὼς τὸν καρπο ἀνέβαινα τὸ Ρόμπιν ν' ἀκουμπάη
Τὸν εἶδα πλάι στὴ γέφυρα καὶ πέρα νὰ κοιτάει.
Θυμῶταν τὴ ματιά ποὺ ἔχτες τοῦρηξά κρύο βῆλι,
—Μὰ ἐγὼ στοῦ Μάη θὰ γινῶ Βασίλισσα τῇ σκόλῃ.

Σὰ φάντασμα τοῦ φάνηκα στὰ δάσπερα φορεμένο
Καὶ μεῖδε σὰν τὴν ἀστραπὴ μπροστά του νὰ διαβαίνει.
Ὅλοι μὲ λὲν σκληρὴ γι' αὐτὸν ποὺ τόσο μ' ἀγαπάει,
—Μὰ ἐγὼ, μητέρα, θὰ γινῶ Βασίλισσα τοῦ Μάη.

Λένε πὼς ἡ ἀγάπη του γιὰ μενα τὸν τρελαίνει.
Λὲν πὼς ἀπ' τὴν ἀγάπη του γιὰ μέναε πεθαίνει.
Μὰ σ' ἄλλη ἀγκάλῃ θάβρω ἐγὼ πιὸ ἀργὰ τὸ ἀροξοβόλι
—Κι αὔριο στοῦ Μάη θὰ γινῶ Βασίλισσα τῇ σκόλῃ.

Ἀὔριο, μαμά, τὴν Ἔφη μας μαζί μου νὰ τὴ δώσης
Καὶ οὐ νάρθῃς Βασίλισσα γιὰ νὰ νὰ μὲ καμαρώσης.

Θάρσθουν τὰ τσοπανόπουλα γύρου ἀπ' τὴ χώραν ὅλη,
—Γιατὶ στοῦ Μάη θὰ γινῶ Βασίλισσα τὴ σκόλη.

Γύρου ἀπ' τοὺς τράφους τοὺς γλωροὺς ἀπλώσαν τ' ἀνθοκλάδια,
Μὲ μῦρα, μ' ἄνθη, μὲ βουητὰ γιομίσαν τὰ λιβάδια,
Τᾶγρια χρυσάνθεμα φωτιᾶς φοιντώσανε στὸ πλάϊ
Τῶν γεματιῶν καὶ θᾶμαι γὼ Βασίλισσα τοῦ Μάη.

Πάνου ἀπ' τὴ γλὼη φυσοὺν γλυκὰ τῆς νύχτας οἱ ἀνέμοι
Κι ὥς ἀτεροῦν τῶν ἀστεριῶν ἡ λήμψη ἀπαλοτρέμει.
Αὔριον ἢ μέρα δλόγελη, λαμπρὴ θὲ νὰ φωτᾷ—
—Καὶ θᾶμαι γὼ, μητέρα μου, Βασίλισσα τοῦ Μάη.

Θᾶν ὅλ' οἱ κάμποι δροσεροί, γλωροί, γαληνεμένοι,
Θᾶν' ὅλ' οἱ λόφοι δλόγυρα πράσινοι, δλανθισμένοι,
Τὸ ποταμάκι λαμπερὸ μὲ τᾶνθια θὰ κυλᾷ
—Καὶ θᾶμαι γὼ, μητέρα μου, Βασίλισσα τοῦ Μάη.

Γι' αὐτό, μὲ τὴν αὐγὴν—αὐγὴ ξύπνα κ' ἐμέ, μητέρα,
Αὔριο ποὺ θᾶναι ἢ πιδ φαιδρὴ κ' εὐτυχισμένη μέρα.
Ἦ μέρα ἢ πιδ χαρούμενη τοῦ χρόνου ποὺ περνᾷ,
—Γιατ', μητέρα, θὰ γινῶ Βασίλισσα τοῦ Μάη.

II

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Αὐγοῦλ'· αὐγοῦλα ἂν σκάνεσαι ξύπνα κ' ἐμέ, μητέρα,
Νὰ ἰδῶ τοῦ χρόνου τὴν αὐγὴν, τὴν πρώτην, πρώτην μέρα.
Ἦ αὐριανὴ πρωτοχροσιά, μητέρα, εἶν' ἡ στερνὴ μου,
Γιατὶ τὸ χρόνιο ποῦρεται θὰ δῇτε τὴ θανὴ μου.
Ὁ ἥλιος-στὴν οὐρμα τ' οὐρανοῦ-στῆς σκέψης τὴ γαλήνη,
Στὸν παλιὸ χρόνιο τὸ στερνὸ χαιρετισμὸ τοῦ ἀφίνει.
Κι ὁ νέος ὁ χρόνος ἔφτασε, μὰ δὲ θὰ ἰδῶ, μητέρα,
Τὸ Μάη γὰ ντύνη τὰ γλαυὰ ποὺ ἀπλώνουν στὸν ἀγέρα.
Κορίτσια, ἀγόρια παίζοντας ὥραϊα σὺν ἀγγελουδία,
Τὸ Μάη ποὺ πέρασε ἔπλεξεν στεφάνι ἀπὸ λουλουδία.
Πέρασε κεῖνος ὁ καιρὸς, μητέρα μου, καὶ πάει
Κὴ μέρα ποὺ μὲ φώναξαν Βασίλισσα τοῦ Μάη.

Τώρα, τριγύρου τὰ βουνὰ ψυχρὸ τ' ἀσπρίζει χιόνι
 Κῆ παγωνισ', μητέρα μου, τὰ τζάμια τὰ θαμπώνει.
 ὦ! ἄς ἐβλεπα ἕνα λούλουδο μίαν ὥρα πρὶν πεθάνω
 Καὶ τὸ στεργνὸ τὸν ὕπνο μου μ' ἀνθόφυλλα νὰ ράνω.
 Θέλω τὸ ἄγριο τὸ πουλί ν' ἀκούσω ὅταν θὰ κράζη
 Μέσα στὴν πρόσσινη φτελιὰ ποὺ στὸ γλαυκὸ φαντάζει.
 Τὴν κουκουβάγια νὰ πετᾷ πάνου ἀπὸ τὸ λιβάδι,
 Τὴ νυχτερίδα τῆς νυχτὸς νὰ σκίζη ἀχνὸ τὸ ὑφάδι.
 Τὰ χελιδόνια θενὰ ῥθοῦν μὲ κολπωμένο κύμα,
 Μὰ ἐγὼ θὰ κοίτομαι ἔρημη βαθειὰ στὸ μάβρο μνημα.
 Μὲς ἀπ' τὰ φύλλα αὐγὴν-αὐγὴ θὰ λάμπ' ἡ ἀχτίδα ἡ πρώτη,
 Μά, ἀλίμονο, δὲ θὰ τρυπήη τοῦ τάφου μου τὰ σκότη,
 Προτοῦ νὰ ρίψη ὁ πετεινὸς τὴν ὀρθρινὴ φωνή του
 Σὰ θὰ κοιμώσαστε ζεστὰ καθέννας στὴ στρωμνὴ του.
 Σὰν τὰ λουλούδια ξανθοῦν στὴ λάμψη τοῦ θὰ σβήνῃ
 Ὁ ἀναζητᾷς τὴν κόρη σου, μὰ δὲ θὲ νᾶναι κείνη
 Στ' ἄλλα κορίτσι' ἀνήμερα ποὺ παίζουν στὰ λιβάδια
 Χαρὰ γιομάτα καὶ δροσιὰ στὰ μελιχρὰ τὰ βράδια.
 Μαννοῦλα μου, σὲ μιὰ ἡσυχὴ γωνίᾳ νὰ μὲ θάψῃς
 Δίχως πολὺ νὰ λυπηθῇς καὶ δίχως νὰ μὲ κλάψῃς.
 Μητέρα, δὲ θὰ σὲ ξεχνῶ! ὅ' ἀκούω ποὺ θὰ διαβαίνῃς
 Πάνου ἀπ' τὸ μνημα καὶ στὴ γλὴν τὰ δάκρυα σου θὰ ραίνῃς.
 Κι ἂν ἤμουν κάποτε κακὴ καὶ ἀπότομη μαζί σου
 Συχώρα με, μητέρα μου, μ' ἕνα γλυκὸ φιλί σου.
 Κι ὅχι, μὴν κλάψῃς καὶ πικρά, μητέρα, μὴν θρηνήσῃς,
 Πρέπει γιὰ τ' ἄλλο σου παιδί, μητέρα μου, νὰ ζήσης.
 Ἄν ἤμπορῶ θενὰ ῥχωμαι, μάννα, ἀπὸ κεὶ ποὺ πάω
 Κι ἀνωθα τὰ ματάκια σου γλυκὰ θὰν τὰ κοιτάω.
 Δὲ θὰ μπορῶ νὰ σοῦ μιλῶ, μὰ θὰ σ' ἀκούω ἐσένα,
 Θᾶμαι μαζί σου σὰν μακριὰ θὰ μὲ θαροῖς ἐμένα.
 Καλὴ σου νύχτα! Ὅταν στερνὰ θὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ πάλι,
 Σὰν πένθυμα καὶ σκυθρωπὰ ὁ θάνατος μὲ βγάλῃ
 Ἄπ' τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ τὴν ἀκριβὴ σου κόρη,
 Σκληρὰ σὰν μᾶς χωρίζουνε οἱ μάβροι οἱ νεκροφόροι,
 Δὲ θέλω ἢ Ἐφε νὰ μὲ ἰδῇ, μονάχα σὰν ἀνθήσῃ
 Τὸ μνημα μου, τότε ἄς ἐρθῇ καὶ αὐτὴ νὰ μὲ θρηνήσῃ.
 Πὲς τῆς σὰ φύγω, νὰ χαρῇ, τὴν τριανταφυλλιὰ μου
 Νὰν τὴ φροντίζῃ στοργικὰ καὶ μὲ τὸ ξεζεντά μου...

Καλή σου νύχτα ! Τὴν αὐγὴ φρόντισε ξύπνια νάμαι !
 Ὅλη τὴ νύχτα κοιτομαι μὰ τὴν αὐγὴ κοιμᾶμαι.
 Θέλω τοῦ ἡλίου τὴν αὐγὴ νὰ δῶ στὴν πρώτη μέρα,
 Γι' αὐτὸ ἂν σκώνεσαι πρῶτὶ ξύπνια κ' ἐμέ, μητέρα.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Εἶπα πῶς ὅλα πέρασαν, πῶς πάει πιά ἡ ζωὴ μου,
 Μὰ φτάνει ἄρνιῶν τὸ βέλασμα μακριὰ ὡς τὴν ἀκοή μου.
 Τὶ θλιβερὰ πού τὴν αὐγὴ τοῦ χρόνου ἀναθυμᾶμαι
 Καὶ τ' ἄνθια πού θὰ ξαναρθοῦν τὴν ὥρα πού δὲ θᾶμαι !
 Γλυκὰ οἱ βιολέττες πού ἀνθοῦν στ' αἰρούρανα κεῖ κάτου
 Καὶ φτάνει δλόγλυκα τ' ἄρνιου τ' ὁμορφο βέλασμά του,
 Κὴ χώρα γύρου εἶναι γλυκεῖα καὶ τᾶνθια πού εὐωδᾶνε
 Καὶ πιο γλυκὸς ὁ θάνατος ἀπ' τὴ ζωὴ μου θᾶναι !
 Ὁ ! στὴν ἀρχὴ πόσο σκληρὸ τὸ θάρρεψα νὰ φύγω,
 Τῶρα μοῦ φαίνεται σκληρὸ νὰ μείνω ἀκόμα λίγο.
 Μὰ ὄχι, ἡ ὥρα γλήγορα στὸν ὕπνο θὰ μὲ φέρη,
 Μοῦ τῶπε κι ὁ ἅγιος γέροντας μὲ τὸ σταβρὸ στὸ χέρι.
 Ὡ ! Εὐλογημένη του ἡ λαλιὰ καὶ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά του !
 Εὐλογημένη του ἡ ζωὴ ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.
 Τώρα, τὸ ξέρω, ἂν ἔχω ἄργὰ τὸ λύγνο μου ἀναμμένα,
 Θέση θὰ βρῶ στις φρόνιμες σὰ φρόνιμη παρθένα.
 Κι ἀκόμα, ἂν ἦταν βολετό, δὲ θᾶθελα νὰ γίνω
 Θέλω γιὰ Κεῖνον πού γιὰ μᾶς σταβρώθη νὰ πεθάνω...
 Δὲν ἄκουσα τὸ ἀλύχτημα σκυλιοῦ καὶ τοῦ θανάτου
 Τὸ μήνυμα· ἦρθε μὴ φωνὴ πολὺ γλυκεῖα ἀπὸ κάτου.
 Κάθησε δῶ, μητέρα μου, καὶ πιάσε μου τὸ χέρι
 Κὴ Ἐφιν' μας κοντὸ νὰ ἐρθῇ· πρέπει κι αὐτὴ νὰ ξέρη !
 Τὴν ὥρα πού σκοτεινίαζε στὴ δύση τὸ φεγγάρι,
 Μιὰ μελωδιὰν ἀγκίκησα χερουβικὴ στὴ χάρη.
 Τὰ δέντρα ἀρχίσαν νὰ βοιοῦν κοῖ ἀνέμοι νὰ στενάζουν
 Κι ἀγκίκησα γλυκύτατες λαλιές νὰ μὲ φωνάζουν.
 Εἰς γρουπνὴ μὲς στὴ σκοτεινιά τις δυὸ σας συλλογιόμουν
 Νᾶστε στὸ σπίτι μοναχές, ἐκεῖ καθὼς κοιτόμουν
 Κι δλόψυχα γιὰ σᾶς τις δυὸ δεόμουν, μητέρα,
 Κῆρθε ἡ γλυκεῖα ἡ μουσικὴ μὲ τὰ φτερά τ' ἀγέρα.
 Μοῦ φάνηκε σὰν ὄνειρο, σὰν ὕπνοφαντασί μου,

Σὰν κάτι νὰ μοῦ μίλησε γλυκὰ μὲς στὴν καρδιά μου.
 Μὲ συνεπῆρε μιὰ χαρά, μιὰ θεία ἀνατριχίλα
 Κι ἀπὸ τὸν κάμπο ἡ μουσικὴ μὲ τ' ἀγερόκι ἐκύλα.
 Τῶνιωσα πὼς γιὰ μένανε θεϊκὸ ἦτανε σημάδι
 Γιατὶ ἐσεῖς κοιμόσαστε βαθειὰ μὲς στὸ σκοτάδι.
 Κῦστερα, ἡ θεία μουσικὴ στ' ἀστέρια πάει νὰ σβήσῃ—
 Τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἡ ψυχὴ ταχιά θ' ἀκολουθήσῃ.
 Γιὰ μένα ὅμως, μητέρα μου, δὲ θέλω νὰ θρηνηήσῃς
 Τὴν Ἐφῃ μόνο κοιτάζε νὰ τὴν παρηγορήσῃς
 Καὶ πὲς τοῦ Ρόμπιν μιὰ γλυκειά, μητέρα μου, λεξούλα,
 Θὰ βρῇ καλύτερη ἀπὸ μὲ κι ἀξιώτερη νυφοῦλα.
 Ἄν ζοῦσα-δὲ μπορῶ νὰ πῶ- ἴσως τὸν ἀγαποῦσα,
 Μὰ τώρα πάει πιά κι αὐτὸ μὲ κάθε ποὺ ποθοῦσα.
 Ὡ κοίτα ! ὁ ἥλιος φάνηκε· φωτοβολοῦν τὰ ὕψη,
 Μοζι φωτίζεται κὴ γῆ ποὺ ἀφίνω δίχως θλίψη·
 Κ' ἐκεῖ ποὺ δὲ θὰ πάω ξινὰ γλυκὰ τὸ φῶς του λάμπει
 Στ' ἄγρια λουλούδια ποὺ ἀπ' αὐτὰ θᾶναι γιομάτοι οἱ κάμποι.
 Ὡ τί γλυκὸ καὶ τρομερὸ ! θαρρῶ πὼς πρὶν βραδιάσει
 Τούτ' ἡ φωνὴ δὲ θὰ μιλή, τὸ σπίτι σου θ' ἀδειάσῃ·
 Ἐκεῖ ποὺ ἀγάλλονται οἱ πιστοὶ κοῖ ἅγιοι, ἐκεῖ θ' ἀνέβω !
 Ἀξίζει τούτη δῶ ἡ ζωὴ, γιὰ πές, νὰν τὴ λατρέβω ;
 Γιὰ πάντα, ναί, γιὰ πάντα ἐλεῖ πάνου κι ἀπὸ τὰ νέφη,
 Μητέρα, θὰ σᾶς καρτερῶ κ' ἐσένα μὲ τὴν Ἐφῃ.
 Θὰ γέρνω στοῦ Θεοῦ τὸ φῶς, σὰν στὰ δικὰ σου στήθη,
 Κεῖ ποῦναι ψέμα τὸ κακὸ κὴ βλάβη παραμῦθι.

ΝΙΚΟΣ ΛΑΪΔΗΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΙΒΕΛ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Ὅποιος νὰ βάλῃ θέλει στὴν κεφαλὴ στεφάνι
 καὶ τέλειος νὰ γενῇ,
 ἅς ζῇ, τὴν ἄλλῃ μέρα σὰ νᾶταν νὰ πεθάνῃ,
 κι ἅς προσπαθῇ σὰ νᾶχε μι' ἀθάνατη ζωή.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ